

Příhovor o. Biskupa Antonína Baslera, pomocního biskupa

Svátek Bl. Panny Marie Andělské z Porziunkule 2. 8. 2025 Uh. Hradiště
Sir 24, 1-4.16.22-31;Gal 4, 3-7;Lk 1, 26-33

Milí bratři a sestry,

než se společně zamyslíme nad překrásným textem evangelia dnešní slavnosti blahoslavené Panny Marie Andělské z Porziunkule, přece jen bych, zvláště pro ty mladší, připomněl, co se vlastně skrývá za tím zvláštním italským slovem “Porziuncola”. Tímto slovem byla označována starobylá kaple Panny Marie Andělské nedaleko Assisi, kterou sv. František vlastníma rukama opravil, tak jak jej k tomu vyzval Ukřižovaný Pán v kostelíku Sv. Damiána. Tam, u Panny Marie Andělské, pětadvacetiletý sv. František pochopil hlubším způsobem své povolání; zde roku 1209 založil Řád menších bratří, tam před 800 lety (28. března 1211) přijala sv. Klára z rukou sv. Františka řeholní šat a na celý život se zasvětila Bohu, tam se sv. František, poté, co přemohl pokušení tím, že se vrhl do trnitého růžového keře, obdržel roku 1216 ve vidění od Pána a Panny Marie dar odpustků z Porziunkuly neboli odpuštění z Assisi, který potom schválil papež Honorius III.; tam se sv. František s pláčem modlil: *“Láska není milována. (tzn. Bůh není milován)”* Tam se konaly první kapituly - shromáždění bratří, tam sv. František večer 3. října 1226 zpívajíc žalm přijal sestřičku Smrt.

Ale chci se vrátit k překrásnému textu evangelia o zvěstování Panně Marii, kterážto scéna také dominuje ve vnitřní freskové výzdobě zmíněné kaple a si ve všech františkánských kostelích. Tato scéna je také obsahem prvního desátku radostného růžence. Při rozjímání nad tímto tajemstvím mi Panna Maria pomohla pochopit, že událost, kterou tehdy prožila ona, se jistým způsobem stává realitou i při našem křtu. To podstatné při události Zvěstování v nazaretském domku bylo, že od chvíle, kdy Maria vyslovila svoje „Ano“, v ní mimořádným způsobem začal přebývat Ježíš. A z jeho vlastních slov, jak je zachytil při poslední večeři evangelista Jan, víme, že kde je Ježíš, tam je i Bůh Otec, a Oni dva jsou jedno v Duchu Svatém. Připomenu ten překrásný dialog Ježíše s Filipem ze 14. kapitoly Janova evangelia, kdy nechápající apoštol Filip vyzve Ježíše: **„Pane, ukaž nám Otce, a to nám stačí.“** A Ježíš mu odpoví: **„Filipe, tak dlouho jsem s vámi a neznáš mne? Kdo viděl mne, viděl Otce.... Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? ... a s jistou naléhavostí pak apoštolům, ale i nám pak říká: „Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně.“** A jestli to platilo tehdy, tak to platí vždycky. Takže Maria, která v sobě nesla Ježíše, nesla v sobě celou Nejsvětější Trojici. Ovšem to nejdůležitější ze strany Panny Marie poté, co vyslovila svůj souhlas, bylo, že ona tomu **UVĚŘILA**. Toto slovo zdůrazňuji. Duch Svatý ústy sv. Alžběty jí to za několik dní nato, potvrdil, jak všichni víme: **„Alžběta byla naplněna Duchem Svatým a zvolala mocným hlasem: „Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána.“** (Lk 1,45) A právě toto všechno je třeba vztáhnout na událost našeho křtu. Z Ježíšova podobenství o vinném kmeni a ratolestech víme, že při křtu jsme jakoby „naroubování“ jako ratolest na pravý vinný kmen, kterým je Ježíš. A On nás ujišťuje: **„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce.“** On tedy od chvíle našeho křtu zůstává v srdci pokřtěného člověka. A tento zázrak působí stejný Duch Svatý, který se vznášel nad nazaretským domkem, proto bývá znázorňován i nad našimi křtelnicemi. Ale opět i zde platí, že je třeba tomu **UVĚŘIT**, jako tomu uvěřila Panna Maria. Dokud to totiž má člověk jen jako teoretickou informaci, kterou může slyšet třeba i stokrát, tak to s jeho životem nemusí udělat vůbec nic. Ale ve chvíli, kdy tomu skutečně uvěří - uvěří, že od sv. křtu v sobě nese Ježíše a tím celou Nejsvětější Trojici, samozřejmě pokud se snaží žít podle Desatera Božích přikázání, tak mu to může změnit

život. Mohu to potvrdit z vlastní zkušenosti. Pak opravdu o tomto člověku platí, jako o Panně Marii: „Blahoslavený, blahoslavená, který jsi uvěřil, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána.“ Uvěřit, že v sobě nesu Boha, který je stále se mnou. A od chvíle sv. křtu, nikoliv až od chvíle prvního svatého přijímání. Každé svaté přijímání pak tuto jeho „křestní“ přítomnost v nás aktualizuje a zintenzivňuje. Když si člověk uvědomuje tuto realitu, tak ví, že když vysloví „**Otče náš...**“ že to slovo neletí kdesi nad oblaka, ale přímo do vlastního srdce, modlitba se stává prožíváním tohoto vztahu, a to plní člověka takovou radostí, že zcela chápe, jak ze srdce Panny Marie vytryskl onen chvalozpěv radosti: „**Velebí má duše Hospodina, a můj duch jása v Bohu mém spasiteli, že shlédl na svou nepatrnou služebnici...že mi veliké věci učinil ten, který je mocný...**“ Opět musím potvrdit, že to znám z vlastní zkušenosti. A pak to vědomí, že všude kam jdu, přináším ve svém srdci Boha jako ten nejvzácnější dar těm, se kterými se tam setkám. Jistě i proto řekl Ježíš o Janovi: „**On je největší mezi těmi, kdo se narodili z ženy, ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on.**“ Ale to proto, že od křtu, který Ježíš zaplatil svým utrpením a smrtí na kříži, v sobě nosíme Boha. To byl ten největší dar Ježíšova Nejsvětějšího Srdce, které na Kalvárii otevřel voják svým kopím a vytryskla voda a krev, jimiž je naznačen dar svatého křtu a Eucharistie, svátosti, z nichž se rodí a žije církve, tato veliká rodina Ježíšových učedníků, už 2000 roků. Abych na to nezapomínal, tak každé ráno po probuzení dělám první znamení kříže trochu rozvinutějším způsobem: „*Ve jménu Toho, který ve mně přebývá a který mne nekonečně miluje – Otce, který za mne dal svého Jednorozeného Syna (Jan 3,16) – i Syna, který za mne dal svůj život na kříži (Jan 15,13) – i Ducha Sv., který vylévá do mého srdce Boží lásku (Řím 5,5), abych i já byl schopen je milovat celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou. (Mk 12,30)*“

Všemi těmito nesmírnými dary však Bůh sleduje jeden cíl - totiž aby člověku umožnil dosáhnout cíle, pro který byl stvořen - dosáhnout v Kristu věčného života v náručí nebeského Otce. Tak jako Ježíš myslel na nás a žil pro nás, tak také sv. František myslel na druhé, a žil pro druhé. V onen srpnový den ve stínu dubu oznámil František lidem konajícím pokání: “Chci vás všechny poslat do nebe, a proto vám oznamuji milost, kterou jsem získal od Svatého Otce.” Tou milostí jsou plnomocné odpustky, poklad Porciunkuly.

Zlo, kterého se člověk ze své slabosti dopouští, je kruté tajemství a je potřebné pokání a odpuštění, abychom nad ním mohli zvítězit. František nám říká, že všichni muži a ženy jsou bratry a sestrami, stejně tak slunce i měsíc, květy a voda v potoce, ptáci i vlk a všechno stvoření má stejného, našeho Otce. Říká nám, že kříž, když ho přijmeš, může být jistým druhem alchymie, protože mění bolest na radost, trpkost na sladkost duše i těla. A když máš strach ze smrti, říká ještě sv. František, tak pochop, že strach a smrt jsou dědictvím hříchu, ale když ty jsi v souladu se svatou Boží vůlí, tak i tělesná smrt je ti sestrou, na kterou se můžeš usmívat. Ano, Porciunkula je odleskem ráje, jeho předjímáním, protože je to “stále otevřená svatá brána” v nepřetržitěm jubileu odpuštění a milosti, která nás vede k Ježíšovi skrze Pannu Marii. Amen.